

Oude Belgische Steden.

uuten Dale" met het jaartal 1551 en de leuze „Jonst vòor Const", en wij vernemen, dat de Leliekens, nauwelijks twee lustra oud, reeds deelnamen aan het vermaarde Antwerpsche landjuweel van 1561 en twee eerste prijzen mee naar huis brachten.

Het tweede vertrek aan de achterzijde van het gebouw is de kamer van den secretaris en boven huist de vrederechter naast het archief. Justitie en administratie zijn nog naar ouden trant bijeen, alles in een klein bestek. Veel paperassen, veel ambtenaren, veel gewichtigdoenerij, Zout-Leeuw is er vreemd aan. De stad wordt nog even eenvoudig beheerd als in de dagen toen dit gebouw werd gesticht en de machtige landsheer, aan wien de Zuidelijke Nederlanden nog steeds een dankbare herinnering bewaren, zijn scepter zwaaide over het vereenigd Zuid en Noord. Ja, had de Fransche revolutie den vrederechter niet in een afzonderlijk kamertje gezet, de gelijkenis zou misschien volkomen wezen.

Noode namen wij afscheid van dit sympathieke stadje. Wij wisten nu wel, dat wij nergens op onzen tocht meer die indrukken zouden opdoen, waaraan wij hier ons hart hadden verkwikt. Tienen moest wel tegenvallen na Leeuw en wat verder lag ook.

Door een met boomen beplante laan wandelden wij naar het kleine station. Aardig lag daar ter zijde van den weg, tusschen boomen en oude wallen, het stadje, nauw gedrongen tegen de reuzenkerk, die boven alles uitstak. Dit was wel een echt mooi en genietbaar Belgisch landschap. Wij bleven er naar kijken tot de trein kwam en nog nadat wij waren ingestapt. Elders waren wij steeds met graagte het nieuwe en onbekende weder tegemoet gegaan. Hier was het of wij werden vastgehouden door den St. Leonardus, in wiens schaduw wij zoo onvergetelijke uren hadden doorgebracht. En toen de trein al een eind op gang was, keken wij nog eens om naar zijn stoute toengroep, die helder afstak tegen den blauwen zomerhemel.

ZOUT-LEEUEW. HET RAADHUIS EN DE GENDARMERIE.